

»David rådspurgte HERREN: 'Skal jeg...?'«
 »David rådspurgte på ny HERREN« (1. Sam. 23,2 og 4)

Vandring i troen

Vi får lov til at vandre i troen, d.v.s. *i et nært forhold til vor Herre Jesus*. Det har mærkbare konsekvenser.

Første konsekvens

Vi vandrer en anden vej end danskere i almindelighed. Vi undgår fristelsernes og syndens veje. Vi følger heller ikke selvishedens vej. Vi mærker en indre advarsel i vort hjerte, når vi er ved at slå ind på en vej, der mishager Herren (Esaj. 8,11).

Vor Herre Jesus sagde: »Jeg er vejen« (Johs. 14,6). Det gælder ubetinget. Vi skal træffe mange vigtige afgørelser her i livet, og det er vor store forret at spørge Ham til råds og bие på hans vink, før vi beslutter os.

Der er ingen forskel på det, man kalder *åndeligt* arbejde, og det, man kalder *praktisk* arbejde, f.eks. arbejdet på arbejdspladsen. Overalt er Herren vejen. Han leder sine børn ad rette veje. Hvis ikke dette gjaldt i det praktiske erhvervsarbejde, havde det ikke nogen væsentlig betydning. Lykkeligvis gælder det overalt – forudsat, at hans børn lader sig råde og lede af Ham.

Hvis vi siger, at Herren også er vor *fremgangsmåde*, siger vi ikke noget forkert. »Som Han, således vi« – det siger evangelisten Johannes (1. Johs. 2,6 og 4, 17).

Kan man virkelig i forretningslivet og på arbejdspladsen være og handle som Han? Ja, det kan man.

Kan man i det såkaldte åndelige arbejde gå frem som Han og ikke indføre arbejdsmetoder, som afviger fra Hans? Ja, det kan man.

Og det viser sig, at Hans fremgangsmåde og metode altid er den bedste. Man må imidlertid være stille i sit indre og bие på Ham for at forstå det.

Han gør os undertiden opmærksomme på den lov, at hovedkornet må falde i jorden og dø, for at det skal bære megen frugt. Den vej (den »metode«) synes kød og blod ikke om.

Her burde menighederne gå i spidsen. Hvis vi gjorde det, ville verden få mere at tænke over. Men fortsætter vi med at arbejde som den, da ender det med, at vi intet udretter.

Går menighederne og institutionerne ikke med ad Herrens vej, da må enkeltpersoner gøre det – og vil de heller ikke, da udtager Herren nogle og tvinger dem dertil – og de oplever en stor befrielse derved – en usigelig glæde.

Anden konsekvens

Når vi følges med Herren Jesus, da overvældes vi ikke af de ydre omstændigheder. Ingen af os undgår vanskeligheder, modgang og skuffelser, men de får ingen afgørende magt over os.

Det kan f.eks. ske, at mennesker lægger råd op imod os. Eller det kan ske, at en overmåde truende situation opstår – hele samfundet synes dømt til undergang.

Men intet sådant rækker ved Herrens suveræne magt og herredømme. Derfor siger profeten Esajas: »Kald ikke alt sammensværgelse, hvad dette folk kalder sammensværgelse...« (kap. 8,12). Det afgørende er ikke, hvordan flertallet bedømmer en situation, men hvordan Herren ser på den. Vort umiddelbare indtryk af modgang, skuffelser, vanskeligheder og problemer er næsten aldrig det rigtige. Derfor skal vi ikke forivre os eller reagere for hurtigt.

Det kan være, Herren vil *tugte* os eller *lære* os noget igennem den svære situation, vi befinder os i. Lad os da tage imod hans tugt.

Det kan også være, at han vil *åbenbare* mere af sin visdom og nåde. Lad os da bие på Ham og stille vort hjerte tilfreds.

Måske vil han *befri* os fra menneskers indflydelse – eller han vil *føre os tilbage* til sine egne veje – eller han vil *forny* os gennemgribende!

Vi ved det som regel ikke, når problemerne rejser sig og vil overmande os – men finder vi nåde til at forblive stille og stole på Herren, da oplever vi altid, at alle ting samvirker til vort bedste – og Herren bliver så stor og herlig for os.

Tredie konsekvens

Når vi bliver i Kristus, da lærer vi Gud at kende, som Han er. Bibelen kalder Ham ofte for *Hærskarers HERRE*. Hans visdom og væld overgår alle menneskelige begreber.

Vandrer vi ad de almindelige veje, som den menneskelige fornuft altid følger, da lærer vi ikke Gud at kende som DEN, HAN ER.

Vi kender naturligvis de bibelske ord om Ham, men vi kender dem kun som begreber – ikke som virkelighed i hverdagen.

Men forbliver vi i hjertets inderlige samfund med vor Frelser og Herre, så vi vandrer varsomt i det daglige og beslutsomt, når problemerne tårner sig op om os (beslutsomt på »kun« at bие på Ham og

gøre, hvad Han siger), da erfarer vi, at Gud sandelig er Hærskarers HERRE, der gør, hvad Han vil, og ikke lader sig hindre af nogen eller noget, slet ikke af de »ubegribelige« og »uløselige« vanskeligheder, vi befinder os i.

At kende Ham, som Han er, og ikke blot have en vis kundskab om Ham, det er det evige liv allerede nu – og det evige liv midt i hverdagen med alle dens problemer er noget overmåde rigt og herligt – selvom det ikke altid ser storslået og mægtigt ud.

Fjerde konsekvens

Når man således lærer Hærskarers HERRE at kende, forandres ens Gudsforhold og får et andet præg.

Det barnlige tillidsforhold ophører ikke, men uddybes, fordi Guds frygten med *dens dybe respekt* for Guds majestæt sætter sit præg derpå.

I dag har store dele af kristenfolket bragt sig selv i fare, fordi deres forhold til Gud har selvfølgelighedens præg. De nærmer sig Gud – taler til Ham og om Ham – beder, synger og priser Ham som den selvfølgeligste sag af verden – som om alting er lutter fornøjelighed og latter.

De ved ikke, at de fjerner sig mere og mere fra Ham.

Man skal være varsom med store ord (1. Sam. 2,3). Der er nemlig ingen hellig som HERREN. Profeten Esajas går så vidt, at han siger: »Hærskarers HERRE, ham skal I holde hellig, han skal være eders frygt, han skal være eders rædsel« (kap. 8,13).

Hvis vi forestiller os, at Han trådte synligt frem midt iblandt os, hvad da? Da ville enhver af os falde på sit ansigt – måske ville en dødsfrygt gribe os – thi ingen kan tåle at se GUD.

Da ville dette: at vi får lov til at sige: »Abba, Fader!« ikke være en selvfølge, men et dyb af nåde – og at vi ikke har trældoms kår, men barnerets Ånd, ville fylde os med ydmygelsens og taksigelsens rene og hellige glæde – intet ville være en selvfølge – intet ville være som den naturligste sag af verden!

Alt ville være underfuldt – altså UFATTELIGT – og dog vort!

Vi skal være hellige, som HAN er hellig. Det bliver ingen, der vandrer ad de veje, flertallet følger. Men finder vi nåde til at blive i Kristus og dermed blive på VEJEN, da bliver hans væsen i stigende grad vort – og da hans væsen er helligt, bliver vi hellige – og sukker samtidig

over, at vi endnu ikke er fuldkomne!

Femte konsekvens

Det har altid været både *berigende* og *svært* at vandre iblandt Guds børn. Bibelen vidner derom, og erfaringen siger det samme.

På Det gamle Testaments tid var Guds udvalgte folk det store problem for Herrens hellige. I Det nye Testamente er menighederne det ofte.

Israels folks ulykke var dets ukendskab til Herren, deres Gud. De var overfladiske og fulgte ikke Guds vej. Og Israels historie har gentaget sig og gentager sig i menighedens, kirkens historie.

Derfor skete og sker det smertelige at Herren bliver en *anstødssten* og en *klippe til fald* og en *snare* og et *fangegarn* for Guds folk, og mange iblandt dem snubler, falder, kvæstes, fanges og hildes (Esaj. 8,14-15).

At Herren bliver en anstødssten, vil sige, at Guds folk *forarges på Ham*. De vil ikke følge hans veje, thi de forekommer dem tåbelige. De lader det umiddelbare indtryk af de forskellige situationer bestemme, hvorledes de reagerer – derfor falder de i stedet for at stå.

De afviser Herrens visdom og holder fast på deres egen, derfor snubler, falder, kvæstes og hildes de.

Således er det Herren, der vækker dem til modstand imod Hans veje – en modstand, som ikke altid er dem bevidst, men som er dømt til at mislykkes. Det er Herren, der forårsager deres fald, thi enhver, der følger sit eget råd i stedet for Herrens, er dømt til at falde og kvæstes.

Herren er hellig og forbliver hellig. Egenviljen, der er modvilje imod Ham, fører til fald.

Enhver, der holder Ham for hellig og følger Ham, udsætter sig for megen kritik – ikke så meget fra verden som fra Guds folk.

Det er smerten ved at vandre i menighederne, kirkerne – men til bedrøvelsen hører *glæden*, og den består i, at Herren ikke blot er sat Guds folk til fald, men også til *oprejsning* (Luk. 2,34). Det har enhver af os erfaret – derfor ved vi, at Han er den samme for alle dem, der følger en vej, der fører til smerte – følger den med glæde i øjeblikket, fordi så mange andre er med på den – følger den med

»overbevisning«, fordi den tilsyneladende fører til »succes« – følger den uden at tænke på, om det nu også er Guds vej.

Ydmyger de sig, når de ser, at de ikke fulgte Herren, vil de blive oprejst. Herligt at tænke på!

Sjette konsekvens

Guds navn er JEG ER DEN, JEG ER. Ingen kender Ham af sig selv. Da Kristus åbenbarede Ham, blev han afvist. Han svarer ikke til menneskenes tanker og forventninger. Hans kors er verden en dårskab – og *korsets vej* vælger ingen af sig selv.

Kristus er en hemmelighed, der aldrig forvandles til en selvfølgelighed.

At tjene Ham, der er Guds hemmelighed, består i at *følge* Ham, men da Hans vej er *korsets vej*, synes tjeneste altid at være dårskab.

Det kan aldrig forklares mennesker. Derfor skal ingen, der får nåde til at følge denne vej, tale for meget. »Bind vidnesbyrdet til og sæt segl for læren i mine disciples sind!« siger Herren gennem sin profet (Esaj. 8,16).

Sig ikke noget til nogen anden kristen derom, før han er rede til at høre det – og det er han som regel først, når han er blevet ydmyget.

Udbasuner aldrig det helligste af alt, Herren og Hans vej.

Gør under ingen omstændigheder reklame derfor! Hvis du gør det, afslører du, hvor lidet du kender Ham.

Lad hellere dit arbejde, ja dit liv falde i jorden som et hvedekorn og dø – da kan det bære megen frugt.

Bliv i stilheden! Bliv i tavsheden, at du ikke forsnakker dig ud af hemmeligheden, Kristus og Hans vej.

Søg ikke popularitet!

Benyt dig ikke af billige midler! Skaf dig ikke tilhængere! Far ikke over land og hav for at få proselytter.

Hold velhavende mennesker på tilpas afstand af dig, at du aldrig lader dig besmitte af penge!

Pas på den dyrebare guddommelige skat, Gud har lagt i dit hjerte: *vidnesbyrdet* og *læren* – læren, der slet ikke er nogen lære, men en hemmelighed, der er blevet dig åbenbaret – for at du skal *gemme* den for alle »kloge« kristne – og for at du skal *åbenbare* den for de små, de »ube-

tydelige«, d.v.s. for dem, der *intet* er!

Det er i ro og stilhed, din styrke er – ikke i overtalende ord og store fagter og gebærder (Esaj. 30,15).

Indlad dig ikke i diskussioner og vær varsom med at forsvare og forklare dig. Gå hellere ind i dit kammer og luk døren bag dig.

Syvende konsekvens

Når vi bliver i Kristus og vandrer med Ham, er Han os altid nærmere end alle vore problemer og »ufattelige« situationer. Da er det ikke svært at stole på Ham.

Men tiden trækker imidlertid ofte ud, uden at der sker en forandring til »det bedre« i vore forhold. Det kan endog ske, at det går fra ondt til værre.

Hvad da? Skal vi opgive at følge Herren ad korsets vej? Skal vi finde vor egen vej ud af nøden?

Må Herren bevare os derfra!

Se på Jesus! Han blev flere gange fristet til at forlade korsets smalle og »dåragtige« vej. Vi priser Ham nu og i alle evigheder, fordi Han ikke gav efter for fristelsen, men blev i Gud og på Guds vej til det sidste. Hvedekornet faldt sandelig i jorden og bærer ubeskrivelig megen frugt.

Se også på *Paulus* – ja, se på de mange *forbilleder*, vi har – forbilleder, som siger med eller uden ord: »Bliv min efterfølger!«

Da får vi nåde til det sværeste af alt: at *bie på HERREN*.

Esajas siger: »Jeg bier på HERREN, han, som dølger sit åsyn for Jakobs hus – til Ham står mit håb« (kap. 8,17).

Ingen, der bier på Ham, bliver til skamme. Herren skuffer aldrig og kommer aldrig for sent. Herren er aldrig afmægtig eller trængt op i en krog. »Vej har du alle steder, dig midler fattes ej!«

Bier vi på Ham, når det ser forvirret ud omkring os, da bevarer vi os selv fra mange unødige ord, megen indre uro og splittethed og tillige fra mangfoldige fejltrin.

Thi den, der vandrer med Herren, falder ikke i grøften og kommer ikke på afveje. Han ledes derimod i forudberedte gerninger – d.v.s. gerninger, han aldrig ville være kommet til, om han havde taget sin sag i egne hænder.

Udgang og indgang

En vandring i troen, som den første artikel handler om, er at følge vor Herre Jesus. Enhver, der får nåde dertil, oplever, at han/hun livet igennem må gå ud af noget for at komme ind i noget nyt.

De troendes fader, *Abraham*, blev kaldet af Gud med disse ord: »Drag ud fra dit land og fra din slægt, og gå til det land, jeg vil vise dig« (Ap. G. 7,3).

Op *Guds folk* blev kaldet til at drage

ud af Ægypten for at komme til det land, Gud havde lovet dem.

Alt var gået tabt for Abraham, hvis han ikke var draget ud, og Israels folk var gået til grunde, hvis de var blevet i Ægypten

ten.

Der lyder gang på gang et »drag ud!« – og vort tros-liv er afhængigt af, om vi hører og adlyder denne befaling fra Herren, Gud, den Almægtige.

Troens vished

Abraham drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen (Hebr. 11,8). Han havde altså vished for, at han skulle drage ud, men ikke vished for, hvor han kom hen. Det er karakteristisk for troens vished. Det gør vandringer i troen så »spændende!«

Menneskelig set er det en vandring i dårskab. »Ved du ikke, hvor du kommer hen? Så skal du da ikke drage ud!« Sådan tænker ethvert fornuftigt menneske – men den levende tro er »højere« end kløgtige, fornuftige tanker og planer – den er en visdom ovenfra, som binder troens mand og kvinde til tilværelsens centrum: den levende Gud, der aldrig leder vild og aldrig tager fejl.

Abraham tog ikke fejl, da han drog ud fra sit land og sin slægt og på Guds befaling begav sig ud på den lange, trættende vandring til det land, Gud viste ham.

Israels folk gik ikke så helhjertet ud fra Ægypten som Abraham fra Ur i Kaldæa, thi deres hjerter hang ved Ægyptens kødgryder. Derfor kom den første generation af udvandrere ikke til det forjættede land, men deres efterkommere tog det i eje – og det var langt rigere, skønnere og herligere end Ægypten.

Fanatisme?

At forlade sit land og sin slægt, at forlade det sikre til fordel for det usikre – er det ikke religiøs fanatisme?

Jo, det kan være det. Sker det på eget initiativ og i egen kraft, da er det fanatisme.

Og sker det for at demonstrere sin egen »helhjertethed« og »åndelighed«, da er det vederstyggeligt. Farisæerne skilte sig ud fra »hoben«, som de foragtede – deres udskilthed var åndeligt hovmod.

Derfor må vi som regel gå ind, før vi går ud eller drager ud, således som vor Herre Jesus siger (Johs. 10,9).

Vi må være stille for Herren – ikke forivre os – men lytte til Ham – da fatter vi, hvad vi skal gøre – og da kan vi gøre det i den rette Ånd – da bliver vi aldrig store på det, aldrig selvsikre, men oplever det som nåde over nåde, at vi får lov til at kende Hyrdens røst og følge Ham – også når Han siger: »Drag ud derfra!«

Hjertets adskillelse

Vi er i verden. De fleste kristne har deres daglige arbejde midt iblandt denne verdens børn – ofte i samarbejde med dem.

Paulus siger imidlertid: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, og rør ej noget

urent...« (2. Kor. 6,17).

Men Guds bud lyder: »Du skal elske din næste som dig selv!« Hvordan kan vi så udskille os fra vore verdslige arbejdskammerater og drage bort fra dem? Hvordan kan vi undgå at røre ved noget urent?

Det er inde i hjertet, den sande udskillelse foregår derved, at Guds Ånd, kærlighedens og sandhedens Ånd, råder over os – den Ånd, der fyldte vor Herre Jesus i en sådan grad, at syndere og toldere holdt sig til ham – han drog aldrig bort fra dem i fysisk betydning og var dog adskilt fra syndere (Hebr. 7,26).

Farisæere, der foragter syndere og derfor udskiller sig fra dem, er Herrens værste modstandere. De er ikke til den mindste hjælp for andre – og hjælper heller ikke sig selv til hellighed og indviethed.

Men Guds børn, der midt i verden dog ikke er af verden, fordi de er fyldt af Sandhedens og Kærlighedens Ånd, hjælper både andre og sig selv, thi de er Herrens vidner og som sådanne midt iblandt verdens syndere og dog adskilt fra dem.

Så er det rigtigt, at der er bestemte ting, de aldrig går med til – ting, som de siger Nej til – men det sker altid i den Ånd, der er lys og ren, kærlig og sand – men ikke overlegen og hovmodig.

Apostelen Paulus, der påbyder os at drage ud og udskille os, og som også siger, at vi ikke må røre ved noget urent (2. Kor. 6,17), understreger i Kol. 2, at det ikke må forstås i bogstavelig, uåndelig betydning (vers 20-23).

Inde hos vor Herre Jesus forstår vi det ret. Går vi ind gennem Ham, der er døren – ind til Ham, der er Vejen – da bliver vi frelst fra at gå ud på en forkert måde – og får nåde til at gøre det på den rette måde, d.v.s. således som Han selv gjorde det, da Han vandrede hernede.

Din udgang og din indgang

Livet med Herren er aldrig stilstand – og heller ikke febrilsk finden-på-noget-nyt hele tiden.

Men det er en *gåen ud* for at gå ind i, hvad Herren har beredt – og det bliver det ved med at være indtil vor udgang af denne verden og indgang i vor evige bolig.

At dvæle for længe ved det, man har opnået, kan være farligt for det åndelige liv. Paulus understreger gang på gang, at vi må komme videre.

Som regel har Herren velsignet det, vi nu befinder os i – men dvæler vi for længe ved det, hører velsignelsen op.

Paulus glemte det, der lå bag ham – han glemte det, for at det ikke skulle hindre ham i at jage videre fremad, ledet af Guds Ånd.

»I har længe nok været på dette sted,« sagde Herren til Israels folk og dermed

måske til os.

Når noget er blevet gammelt, holder det på at dø – hvis vi bliver for længe i det gamle, dør vi sammen med det.

Når Herren gør noget nyt, står valget for os imellem at forblive ved det, som Herren velsignede i sin tid, eller at forlade det for at være i det, Herren nu gør. Ånden blæser, hvorhen den vil, og vi kan ikke sige, at hvis den ikke blæser, hvor jeg nu har været så længe, så kommer det ikke mig ved – jeg bliver nu, hvor jeg er!

Hvor kan det være svært at forstå, hvad Herren vil – hvor kan det være svært at forlade det, som blev så rigt velsignet – vidunderligt, at Herren har lovet at bevare vor udgang og vor indgang fra nu og til evig tid (Salme 121,8).

Helt konkret

Jeg, der skriver dette, er blevet firs år. Det er jo en milepæl, der giver anledning til adskillige overvejelser.

Jeg får lov til at være med i et velsignet arbejde, som fylder mit hjerte med glæde og tak.

Siden 1949 har vi holdt et årligt sommerstævne – siden 1951 på *Nyborg Strand*.

Jeg bliver ikke færdig med at takke Gud for den store nåde, Han har vist os år efter år under disse stævner. Sidste år oplevede jeg stævnet som særlig båret af Guds Ånd – men da jeg som sædvanlig skulle aftale med hotellets direktør, hvilken tid vi skulle vælge til næste års stævne, blev jeg holdt tilbage derfra og kunne kun sige, at jeg ikke vidste, om disse stævner overhovedet skal fortsætte.

Jeg ved det ikke endnu. Derfor tager jeg mig den frihed at skrive principielt om at gå ud og gå ind – gå ud, uden at vide, hvor Gud fører hen – og dermed bede om forbøn.

Jeg tror, Gud vil give os sit svar i rette tid, og jeg håber, jeg til april kan give besked.

Hvis ikke der bliver et sommerstævne på Nyborg Strand, vil mange føle et stort savn. Det gør det endnu sværere at gå ud derfra.

Hvis der bliver et sommerstævne som alle de andre år, bliver kravet til en gennemgribende fornyelse så meget stærkere.

Herrens navn er *Underfuld-Rådgiver*. Det navn vil vi påkalde. Han, der bærer dette navn, er *Vejen*, vi skal følge. Det beder vi om nåde til.

Så sker Hans vilje her på jorden hos os, som den sker i Himmelen, og noget bedre end Hans vilje findes ikke.

Han bevarer din udgang og din indgang fra nu og til evig tid!

Du skal gå ind og gå ud og finde føde!

Velsignet være din indgang og din udgang!

Hvor jeg er

»Hvor jeg er« – de ord af vor Herres Jesu mund indtager en central plads i Johannes-evangeliet og dermed i livet med Herren. De betyder mere, end vi umiddelbart forstår.

»...kan I ikke komme«

Det sagde Han til jøderne (Johs. 7,34) og dermed også til os. Hvis vi læser det således: »Hvor JEG ER...« får vi en fornemmelse af, at Herren siger noget, vi ikke har hørt og lyttet til med tilstrækkelig opmærksomhed.

Herren siger ikke blot, at de ikke kan komme i Himmelen efter døden, men at de her i livet ikke kan komme, hvor HAN ER. Han er jo Gud, og ingen kan komme til Gud som den selvfølgeligste sag af verden.

Ved den brændende tornebusk lød det til Moses: »Kom ikke nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord« (2. Mos. 3,5) Det var JEG ER, der sagde dette til ham.

Efter den store fiskefangst faldt Simon Peter på sit ansigt for Herren og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!« En rædsel havde grebet ham og alle dem, der var med ham, over den fiskedragt, de havde fået (Luk. 5,8-9). De havde mødt JEG ER.

Hvor Jesus er og erkendes som DEN, HAN ER, kan ingen komme, som han/hun er.

Det sagde Han, medens de stod omkring ham og hørte på ham. Kunne de ikke tage til genmæle og sige: »Vi står her lige foran dig – vi er da, hvor du er? Nej, en sådan indvending havde kun afsløret, at de var uendeligt langt borte fra HAM.

Her er nemlig ikke tale om en afstand i meter eller kilometer, men om en uendelig afstand i væsen. Han er *ovenfra*; de og vi er *nedefra*.

Han er Gud – de og vi er syndere.

Enhver, der oplever, at Jesus er JEG ER, ved med det samme, at til HAM kan han/hun ikke komme – hos HAM kan han/hun ikke være.

Men et sådant kendskab til vor Herre Jesus er sjældent i vore dage. Kristenheden har gjort ham så populær, så populær. Kristenheden har nu en anden Jesus – og ham kan enhver komme til, når det passer ham!

Hvor JEG går hen, der kan I ikke komme

Det sagde han både til jøderne og til sine disciple (Johs. 8,21 og 13,33).

Det betyder ikke blot, at vi ikke kan komme til Faderen efter døden, men at vi

her i livet ikke kan følge Ham, hvor gerne vi måske end vil.

Han gik en vej, der er uforståelig for enhver menneske, en vej, intet menneske vil vælge. Den førte ham til *Getsemanes* rædsel og *korsets* smerte.

Han alene kunne gå den vej, og Han gik den uden at vige fra den et øjeblik. Da han var ved vejs ende, var han helt alene. Ingen fulgte med – ikke en eneste – thi hvor han gik hen, kunne igen komme.

Ingen uden han kunne komme dertil, hvor al verdens synd blev lagt på ham, og han blev gjort til synd.

Ingen uden han kunne komme dertil, hvor satan blev endegyldigt besejret, synden sonet, evig retfærdighed vundet og frelsen fuldbragt for tid og evighed.

Hvor er vor ros? Den er udelukket!

Hvor er vor fortjeneste? Den findes ikke!

Vi kunne ikke – ingen i menneskeheden historie kunne komme der – Han alene kom der – derfor skal en dag hvert knæ bøje sig for ham og hver tunge bekende, at Han er Herre!

Om nogen tørster, Han komme til mig

Det råbte Jesus på den sidste og store højtid (Johs. 7,37). Han havde sagt, at ingen kunne komme, hvor JEG ER – nu sagde Han tilsyneladende noget andet!

Han råbte det – og det betyder, at de råb, der lød fra ham, da han hang udspilet på et kors, allerede er til stede her. Det er altså et råb af Hans kærlighed, smerte, lidelse og død i deres sted.

»Om nogen tørster«, d.v.s. skriger efter den levende Gud i den overbevisning, at han/hun vil gå til grunde, hvis Gud ikke lader sig finde,

Hvis nogen tørster således, da er det *Guds dragelse*, der er virksom over hans/hendes samvittighed – uden den kommer ingen til Jesus i sand betydning (Johs. 6,44).

Den, der tørster, kan altså det, som Jesus sagde, at de ikke kunne – han/hun kan *komme til Ham, hvor Han er* – d.v.s. møde Ham som DEN, HAN ER – altså møde Ham, som Moses mødte den levende Gud ved den brændende tornebusk, og som Simon Peter mødte ham ved søen,

Det er et møde, hvor den, der tørster og derfor kan komme til HAM, bliver til intet, og JEG ER åbenbarer sig for ham/hende som DEN, HAN ER – Guds lam – Guds søn – den eneste Herre og Frelser – den, der siger: »Med en evig kærlighed har JEG elsket dig og elsker dig NU!«

»...han komme til mig og drikke« – Herren siger ikke, hvad han/hun skal drikke, thi det er en hemmelighed, som kun den, der tørster, får åbenbaret – en hemmelighed, der er hellig, som JEG ER er hellig.

Hemmeligheden er dette ubeskriveligt hellige, at han/hun skal drikke Hans blod, thi kun »den, der æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv« (Johs. 6,54).

Nu er vi sandelig på hellig grund. Vi er i ånden ved *Golgatas* kors, hvor HAN er ophængt som en forbandelse i vort sted. Fra hans side flød der vand og blod.

Hvordan en syndbetynget sjæl, der skriger efter den levende Gud, kan komme til vor Herre Jesus og drikke Hans blod, er for helligt og hemmelighedsfuldt til at blive underlagt en almen forklaring – lad os hellere trække vore sko af vore fødder – lad os ikke forklare for meget, så vi bringer det over i det selvfølgelige og selvklare! Den, der tørster, erfarer selv, hvad det vil sige: at *drikke* – og hvorledes han/hun kan drikke, indtil sjælen ejer visheden om at have evigt liv.

Hvor JEG ER, skal også min tjener være

Simon Peter kunne ikke komme, hvor Jesus gik hen – men siden skulle han følge HAM (Johs. 13,36).

Han måtte først erfare, at hans egen viljeskraft ikke strakte til. Lige så lidt som jøderne kunne komme der, hvor Jesus er, lige så lidt kunne den ledende apostel det.

Han lærte til bunds, at det beror ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjerlighed (Rom. 9,16). Gud er sandelig JEG ER DEN, JEG ER – det har ikke forandret sig med vor Herres Jesu åbenbaring af Ham!

Som et menneske, der intet var, modtag Simon Peter den nåde, Jesus havde vundet til Ham ved at gå derhen, hvor Peter ikke kunne følge Ham, og i denne nådes ubetingelige kraft fik Peter nu lov til at følge Jesus, altså til at gå, hvor han ikke før kunne gå – korsets vej – den vej, intet menneske vælger af sig selv, fordi den tilsyneladende kun fører til tab.

Og dermed blev Simon Peter Jesu tjener: »Vil nogen tjene mig, han følge mig, og hvor JEG ER, der skal også min tjener være« (Johs. 12,26).

Herrens tjener har kun en »opgave«, der tillige er hans forret, nemlig at være, hvor ingen kan komme – være, hvor JEG ER!

Er han der, da er han i tjeneste. Er han ikke der, da finder han på mange forskelli-

ge ting, som han så kalder for »tjeneste«.

»Bliv i mig,« sagde Herren, »så bliver også JEG i eder!«

Det er helligt, og det er nåderigt på samme tid – det bliver aldrig selvfølgelig.

Det er blevet borte i megen såkaldt tjeneste for Herren – mest frygter jeg, at det bliver borte i min egen tjeneste.

Thi hvor JEG ER ikke fornemmes, og mennesker ikke oplever, at de er på hellig

grund – hvor ingen siger som Peter: »Vig fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!« – der fattes noget afgørende og væsentligt, selvom man så gerne, så gerne vil tjene Herren.

Dette er måske vor tids dybeste tragedie. Kristenheden sætter utallige ting i gang, det ene større end det andet – men, men, men – »hvor JEG ER, der kan I ikke komme« – »hvor JEG går hen, kan I ikke

komme« – »hvor JEG går hen, kan du ikke følge mig nu; men siden skal du følge mig« – »hvor JEG ER, der skal også min tjener være« – enheden af disse ord kan ingen af os fastholde, hvis ikke vi er der, hvor JEG ER!

Saml dig derfor om Ham alene – da vil du findes tro i det, som HAN kalder din tjeneste!